

[Justitsministeren]

patienter at blive flyttet fra én institution til en anden, og jeg går ud fra, at de myndigheder, som har ansvaret på dette område, er opmærksom på de problemer, der kan opstå herved.

Samtidig må jeg imidlertid sige, at der ikke her er tale om en type af retssikkerhedsproblemer, som falder ind under den lovgivning, jeg er sat til at administrere. Jeg går nemlig ud fra, at der her ikke er tale om patienter, som tvangstilbageholdes, altså med magt forhindres i at forlade institutionen. Kun hvis der er tale om tvangstilbageholdelse, kommer justitsministeriet ind i billedet som klageinstans, og selv da kan justitsministeriet ikke gå ind i nogen vurdering af, om anbringelsen skal ske på det ene eller det andet psykiatriske hospital, fordi det anses for at være sundhedsvæsenets afgørelse.

Jeg har altså ingen mulighed for direkte at gå ind i en vurdering af den konkrete sag, men jeg håber med disse bemærkninger at have tydeliggjort min stilling til de problemer, som fru Aase Olesen har påpeget.

Aase Olesen (RV):

Jeg takker for svaret. Svarene fra de to ministre viser tydeligt, at vi her har med et meget alvorligt problem at gøre, men at problemet tilsyneladende falder imellem to lovgivninger. I sygehusloven har man ikke mulighed for at tage højde for de helbredsmæssige aspekter ved tvangsflytning – der er jo tale om tvangsflytning af ældre mennesker, hvor der kan være meget stor risiko rent helbredsmæssigt blot ved, at de bliver flyttet – og så er der sindssygeloven og den øvrige lovgivning om tvangsendlæggelse og tvangstilbageholdelse.

Derfor kunne det være interessant at vide, om ikke ministeren mener, at der vil være behov for på en eller anden måde – jeg skal ikke sige hvordan – at lave et sikkerhedsnet, så gamle mennesker – det er der jo tale om på Lindegården, ikke som på Stenslettegård – mennesker, der er over 80 år, den ældste er 95, ikke bliver brikker i et tilfældigt spil. Der er jo ikke tale om, at Lindegården skal nedlægges. Beboerne skal bare pludselig flyttes, fordi nogle andre skal ind på deres pladser, og disse 2 afdelinger på Lindegården skal nu spredes på en række andre institutioner. Derfor vil jeg spørge, om ministeren har nogen

mulighed for et eller andet sted i systemet at få nogle retssikkerhedsregler ind på dette område.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne sige tak til fru Aase Olesen for, at spørgsmålet til mig ikke bliver stillet i mere konkret form, for det er jo ikke muligt på dette tidspunkt at sige, om vi kan tilvejebringe et sikkerhedsnet som det, fru Aase Olesen talte om.

Vi har jo sindssygeloven til revision. Som det er fru Aase Olesen og folketinget bekendt, blev der nedsat et udvalg, der påbegyndte sit arbejde her i sommer. En sag af den karakter og et problem af den karakter, som fru Aase Olesen påpeger, er ikke omfattet af kommissoriet. Det er også vanskeligt at se, hvordan en sindssygelovgivning af den art, vi har haft hidtil, vil kunne omfatte dette problem.

Jeg vil gerne på den givne foranledning orientere formanden for udvalget, landsdommer Kallehauge, om det her rejste problem, om de synspunkter, som fru Aase Olesen har fremsat i forbindelse med ønsket om et sådant sikkerhedsnet. Jeg kan altså ikke på forhånd sige, hvilket resultat det kan medføre, men jeg synes, det er rimeligt og rigtigt, at jeg giver den orientering til den meget kyndige og meget menneskeforstående formand for det nævnte udvalg.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 232

13) Til *landbrugsministeren* af:

Stavad (S):

»Hvad er ministerens reaktion på, at Østjyske Slagterier i Bjerringbro offentligt har nægtet at have deltaget i sale-and-lease-back-arrangementer med maskiner m.v., som der er ydet projektstøtte til?«

Skriftlig begrundelse

Det virker besynderligt, at en virksomhed, som under strafansvar har givet oplysninger til landbrugsministeriet, efterfølgende benægter disse oplysninger i bl.a. TV-Avisen den 16. november 1983.